

bøtte. Nogle andre Børn hørtes at lege et andet Sted i Haven.

Jytte stod længe i Havedøren og iagttog Veninden uden at blive bemærket. Fru Meta vendte Ryggen til, og da Jytte saae, at hun igen var frugtsommelig, kom hendes Hjerter til at banke.

»Goddag, Meta!« sagde hun endelig; men hun maatte gentage det et Par Gange før det hørtes paa Grund af Tøjets Blafren.

Nu blev der stor Modtagelse. Den Lille blev taget op paa Armen for at præsenteres. Ogsaa de andre Børn skulde Jytte straks se.

»Hedvig — Jørgen — og Olga!« raabte Moderen, og under de ophængte Lagner og Sengetæpper kom lidt efter tre halvnøgne og solbrune Unger kravlende frem paa alle fire, brølende og brægende. Da de opdagede den fremmede Dame, tav de forskrækket. Derpaa rejste de sig op og gik artig hen og gav Haanden.

»Det er jo et helt Regiment!« sagde Jytte.

»Ja, synes du ikke jeg har Lov til at være vigtig.«

»Jo — og det er du nok ogsaa.«

»Men hvor ser I dog ud, Børn!« sagde Meta. »De ligger jo hele Dagen og boltrer sig i Jorden ligesom Spurve... Kom, nu gaar vi ind, Jytte! Jeg skal blot give Pigerne Besked.«

»Jeg er ked af, at jeg kommer til Ulejlighed —«